

# SERÉNY MÚMIA 253

ha majd minden rabszolga nép  
járnát megunva olajra lép

szerkeszti:  
Fekete Vince 2004

**BORSODI L. LÁSZLÓ**

## Triptichon

Dr. László Imrének

1.

Szike szísszen,  
vér buggyan.  
Kiterítnek.  
De halkan.

Fehér köpeny,  
ha surran,  
éltem vagy csak  
álmodtam?

2.

Fénnyel, éjjel  
összekötsz —  
infúzió,  
ha csöpögsz.

Megfeszítnek  
altatók.

Mellém szegülsz:  
zuhanok.

3.

Nyugalomban  
a testek.

Napok, órák  
gennyeznek.

Nem bánt a csend,  
ha hagyom.  
Te takarj be,  
Irgalom!

## Csak falak

Mióta várlak!  
Hány millió éve!  
De csak csendfoltok  
az utakon, a kőpadlón.  
Halként úszik az éjszaka.  
Mosolyom nincs.  
Nincs gesztusom,  
tekintetem.  
Ajtómat ne keresd!  
Csak falaim vannak.

## Feléd

lépteidből az út  
összerakható még  
de arcod mint a kő  
és szétfreccsen az ég

## Fél-

Egymásba futó  
fél-  
mon-  
datok;  
fél-  
ig  
szólt  
sza-  
vak.  
Megtalállak,  
ha  
elhallgatlak.

## Valami

Valami  
moccan —

kiolvad  
a tájból  
a tél;

görcsbe rán-  
dulnak a fá-  
k, köv-  
ek;

árnyra  
kelnek  
az utak.



**J. SZONDY GYÖRGY**

## Holt víz

A tavasz nem hozott semmit.  
Virágoznak a fák, leveleik megnőnek,  
minden szírom gyönyörűséggel ragyog,  
majd elfújja őket a szél.  
Sorban álltunk, a víz majdnem ellepett —  
három tűz kínozott, és hullám borult  
minden átkozott testre.  
Ha felismerted volna őket,  
nem kerültél volna erre a helyre,  
ebek közé, holt macskák körül.  
Bántuk, hogy elszórtuk a maradékot,  
és örültünk a bánatnak —  
hát ne maradjon örökre testemben a lelked,  
a csöndet figyelve, elkerült a zaj,  
és senki nem szólt, haladjanak kérem,  
a tavasz nem hozott semmit —  
amott számtalan illatos virág pompázik.

Árkok lettek a tornyok, és ott fön-  
n, egymás szemébe néztünk, majd  
lehunytuk szemünk,  
és ugyanazt láttuk,  
de annyira mindegy, hogy fáj.  
Majd kimegyünk a rétre,  
és kinevetjük a színeket,  
szaladunk egymás nyomában,  
a fák mellett,  
harminc sing magasan,  
arcunk fehér, mint hó a csúcsokon,  
rá visszatér majd a felhők karcolata,  
és minden szín a sugárral.  
A közelben leszek, hogy megkaphassalak,  
és eléggé távol, hogy képes legyek  
megtartani téged —  
szenvédést váltunk bűnre,  
és kint adunk örömet.  
Madárdal, édes a fülnek,  
szirmok ragyogása, kedves a szemnek,  
álmodunk vasárnap,  
és meglegedünk kenyerrel,  
hát ne maradjon örökre testemben a lelked,  
a Nap lenyugszik, virágoznak a fák,  
leveleik megnőnek, minden szírom  
gyönyörűséggel ragyog,  
majd elfújja őket a szél.  
Pihenjél, pihenjél, pihenjél.

Ne mozdítsd el a Napot,  
ne mozdítsd el a Holdat,  
engedd fújni a szelet, ahogy megszokta ő és mi.  
Hadd szóljunk valami ellen,  
valami ellen tán valamiért van,  
vagy csupán jólesik.  
Vendég nincs a közelben, de  
engedd csapra verni a hordót,  
az embernek munkája szájáért van,  
a gyémánt karcolatlan marad.  
Atölelnék a tenger hullámai —  
hunyd le a szemed, ha sérti a víz.

**KOVÁCS R. JÓZSEF**

## Az végekről

Déli harangszókor  
török fekszik velünk  
félholdat nem látni  
fölemelt Istenünk

Hol a fehér zászló  
a vársánc a mart  
falak omlottak ránk  
és keresztünk takart

Haranghintán szólal  
az élő és a holt  
délutánra marad  
a hol-volt hol-nem-volt

Sziürkület száll lassan  
forgóra bársonyra  
nem emlékszik senki  
szablyás karácsonyra

Áll a csipke-torony  
címer helyén óra  
pálmaág-hitünkéből  
emnyi vált valóra

Egymástól kérdezzük  
meddig tart a béke  
farkasszemet néz a  
kezdet és a vége

## Hiáballada

(amely a végéről is  
olvasható)

Előre-hátra  
hinta tájba  
elmerülsz télbe  
fürdesz tejbe  
fejlesz vajba  
vajon hiába  
hova lettél  
hová levél  
ne engedd előre  
a halál, a pöre  
mégis bunda  
az a bunda  
ki-be tanakodtam  
meg is megmondtam  
véges rég  
régés vég  
fordítottam  
megpróbáltam

## Epitáfium

Mennyei kürtök  
hangja fölöttem  
Fekete tükrök  
közé kerültem

Fenyőévfolyamkép  
Lebontott fenyők  
Tülevélopogás  
Gyantakönnyek

Zsindelykiáltás  
Fenyőpintylárma  
Tobozrianás

Rügytemetőkben  
Üdvözítő csillag  
Fenyőfélszben  
Barlangillat  
Méregzöld  
Anyaföld

## Styx menti dal

dr. G.N. J.-nak

Fekete hímzés, fűzfakönnyel varrt  
Fejünk fölél hajlik a Tülső Part

Lángbimbó a némán fénylő gyertya  
Csonkjához húz Kháronnak ladikja

Tárt ablakon távozik a lélek  
Akár siető betyárlegények

Túl a Styxen faragnak az ácsok  
Meggyújtják a koporsóforgácsot

